

Komentář k evangelium: „Viděli jsme Pána!“

Komentář k evangelium na neděli Božího milosrdenství. „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Víra je dar, který je třeba rozvíjet a uplatňovat v každodenních skutcích, je to dar těch, kteří jsou do Pána skutečně zamilovaní.

25.04.2025

Evangelium (Jan 20,19-31)

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: "Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou." Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: "Viděli jsme Pána." On jim však odpověděl: "Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím."

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Potom vyzval Tomáše: "Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící." Tomáš mu odpověděl: "Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: "Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili."

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Komentář

O neděli Zmrtvýchvstání se Ježíš zjevil učedníkům, kteří byli ze strachu uzavření, aby je naplnil radostí a poslal je zvěstovat Radostnou zvěst, tak jak Otec poslal

Jeho. Pán jim ukazuje své oslavené rány jako hmatatelné důkazy jeho triumfu a přeje jim pokoj, který je – jak vysvětluje papež František – „vzácným darem, jež Kristus nabízí svým učedníkům poté, co prošel smrtí a podsvětím. Je to plod vítězství Boží lásky nad zlem, je to plod odpuštění.“[1].

Evangelium Druhé velikonoční neděle popisuje, jak učedník Tomáš tehdy s ostatními nebyl. Když se vrátil, nevěřil jejich radostnému svědectví: „Viděli jsme Pána!“ Přičítá to vnitřnímu prožitku nebo kolektivnímu blouznění. Tomáš žádá víc než apoštolské svědectví – žádá jednoznačné znamení, aby mohl uvěřit a změnit svůj život.

Následující neděli se Ježíš ukázal znovu. „Možná i ty právě teď slyšíš výtku, která byla určena Tomášovi – napsal svatý Josemaría: vlož sem svůj prst a prohlédni si mé ruce; vztáhni svou ruku a vlož ji do mého

boku; a nebuď nevěřící, ale věřící. A spolu s apoštolem proniká z tvé duše s upřímnou kajícíností toto zvolání: Pán můj a Bůh můj! s konečnou platností tě vyznávám jako svého Mistra a od teď – s tvou pomocí – budu uchovávat jako poklad tvé pravdy a usilovně se snažit následovat je s oddanou věrností.“[2].

K této neděli Božího milosrdenství papež František poznamenal: „Vstupující do tajemství Boha skrze jeho rány, pochopíme, že milosrdenství není jednou z jeho dalších vlastností, nýbrž samotným tepem jeho srdce. A od teď už nežijeme jako nejistí učedníci – zbožní, ale kolísaví – nýbrž i my se stáváme skutečně zamilovanými do Pána.“ [3].

Je přirozené, že cítíme touhu apoštola Tomáše – chtít vidět a dotknout se Ježíše – protože

poznáváme skrze své tělesné smysly. Proto si klademe spolu s papežem otázku: „Jak okusit tuto lásku, jak se dnes dotknout Ježíšova milosrdenství?“ Evangelium nám dává odpověď, když ukazuje, že právě první noc po Vzkříšení (srov. v. 19) učinil Ježíš jednu zásadní věc: daroval Ducha k odpuštění hříchů. Chceme-li zakusit lásku, je třeba tím projít: přijmout odpuštění.“.[4].

Také můžeme slyšet, jak k nám směřuje poslední blahoslavenství, které Ježíš na zemi pronesl – podnícené nedůvěřivým Tomášem: „Blahoslavení, kdo neviděli a přesto uvěřili.“ Víra, důvěra v Boha bez okázalých důkazů, je vnitřní radostí, darem, o nějž máme pokorně prosit: „Dej nám více víry!“ (Lk 17,5). Je darem, který máme rozvíjet a uplatňovat v každodenních činnostech, neboť: „Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já činím, ba ještě větší bude konat,

protože já odcházím k Otci. A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi.“ (Jan 14,12–14).

Proto svatý Josemaría říkával: „Bůh je stále týž. – Je zapotřebí lidí víry: a znovu se budou dít zázraky, o nichž čteme v Písmu svatém.“ [5].

[1] Papež František, Regina Coeli, II. neděle velikonoční 2013.

[2] Svatý Josemaría, Boží přátelé, 145.

[3] Papež František, Homilie, Mše sv. o II. neděli velikonoční 2018.

[4] Ibidem.

[5] Svatý Josemaría, Cesta, 586.

Pablo M. Edo

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
nedelni-evangelium-videli-jsme-pana/](https://opusdei.org/cs-cz/article/nedelni-evangelium-videli-jsme-pana/)
(03.04.2026)